

JENNIFER
ARMINTROUT

Veresidemed, neljas raamat

KÕIGI HINGEDE ÖÖ

VÕITLE KURJUSEGA.

MUUTU KURJAKS. OHVERDA KÕIK.

Jennifer Armintrout
Blood Ties Book Four: All Soul's Night
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.à.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse viil või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Mari Kolk
Korrektor Inna Viires

© 2008 by Jennifer Armintrout

© 2010 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

B11214910
ISBN 978-9949-12-971-3

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Kõigile, kes on Carrie ja tema kaaslastega kibeda
lõpuni vastu pidanud. Kohtumiseni järgmisel korral
Valgusemaailmas.

Tänuõnad:

See raamatusari ei oleks näinud päevavalgust inimesteta, kes mind armastavad ja toetavad, mõistes, et kirjapandu väärilugemist hoolimata sellest, et ma ei kirjuta millestki “olulisest”.

Nagu alati, läheb suur tänu kiirsöögi- ja õlletööstusele.

Samuti Fourth Coasti kohvikule Michiganis Kalamazoos, kus kirjutati ja redigeeriti suur osa sellest raamatust.

Proloog

Luupainaja

Mõnikord näen unes aega, mille veetsin Marianne'i hinges. Või viibis tema hing hoopis minu kehas? Tegelikuses oli see kohutav, kuid unenägudes kogen seda imeliselt meeldiva elamusena. Tunne on võimas. Minu hinge juurde liugleb teine hing, mis hakkab mu peas sosistama.

Seisan Nathani ees. Ta on endiselt kinni seotud, sonib ja on hirmu ning oma isanda loitsu mõjul mõistuse kaotanud. Sügavatest haavadest, mis ta on enda ihusse kriipinud, voolab verd. Marianne kummardub hellalt oma abikaasa kohale, suudleb ta huuli ja rahustab teda. Ootamatult tunnen endas jõudu kasvavat ja Marianne kisendab mu peas, et halastaksin talle. Suudan mõelda vaid verest ja rebenevast ihust. Aeglaselt hääbuva elu vaselõhnaline pimedus ja soojus tiivustavad mu verejanu.

Ma ei joo teadlikult. Ma ei tunne vere maitset ega puudutust ja ehkki nähtu on kõigest uni, muudab see mu rahutuks, otsekui oleks millestki aru saamine mu haardeulatusest väljas. Kui suudaksin vaid suuremat plaani näha.

Ma neelan ilma joomata ja saavutan täiskõhutunde, millega ei kaasne rahuldust. Tõstes pilgu taanduva pimeduse poole, näen ballisaali, kus Marianne oma saatusele vastu astus. Mu ümber on tuttavate isikute laibad: Nathan, Max, Bella ning ammu surnud vanad sõbrad nagu Cyrus ja Ziggy. Mu kätel on nende veri. Mu soontes voolab nende elu. Nende piinarikkad karjed kõlavad mu peas nagu meeldivaim sümfooniat, mida olen eales kuulnud.

Tohutu söögilaua ühes otsas istub Jacob Seymour. Ta kannab okaskrooni ja tema haavadest nõrgub tõrvataolist musta verd, mis määrib tema valged juuksed ja kuldselt sätendava rüü plekiliseks. Laual on hiigelsuur hõbedase kupliga vaagen ja ma mäletan, mis saab edasi – unenäomälestused moonutavad tegelikkust, kuid peegeldavad ikkagi kogetud õudusi. Justkui maa alt ilmub nähtavale Clarence, kelle süngel, kuninglikul näol on maskitaoline ilme, millega ta varjab viha eesootava ülesande vastu. Ta eemaldab vaagnalt kaane ja paljastab tuttavalt, ent jahmatavalt viisil garneeritud Dahlia, kelle kahvatu nahk on surnule omaselt siniselaiguline ning kelle punaseid lokikesi ümbritseb aupaistena roosiõitest vaip.

Kuulen peas lakkamatult kriiskavaid häáli, kuid puhken naerma. Minu suust voolab verd lauale, kätele ja sülle. Järsku on mul seljas kohev, Jacobi rõivastega sobiv kleit ja ma muudkui naeran.

Ent ärgates kostavad minu suust karjed.

1. peatükk

Lask pimeduses

Tol päeval kargasin voodis istuli, kõris nõõriv tunne. Kui ma õhku ahmisin ja kisendamiseks hoogu võtsin, laksati mulle käsi suule. Nathan oli juba ärkvel.

Ole kuss, hoiatas ta veresideme kaudu. Meid ühendav vaimne sidekanal oli täis pinevust ja muutis Nathani nii kalgiks, et ma tunnetasin tema ärevust.

Midagi oli väga valesti. Mõni nädal tagasi olime Grand Rapidist põgenenud ja kolinud Chicagosse Maxi katusekorterisse, kus Nathan oli täielikult minu turgutamisele keskendunud. Olin kaotanud kõnevõime ja muutunud peaaegu halvatuks, kui mu endine isand Cyrus, kellest oli vahepeal saanud mu järeltulija, surma sai. Kui olin järjekordsest luupainajast ärganud – päeval, sest meie, vampiirid, tegutseme päikese vältimiseks öises vahetuses –, võttis Nathan mind kaissu ja kinnitas, et nägin kõigest und ning ta ei luba mulle midagi halba teha. Ent nüüd tundsin meievahelise veresideme ehk telepaatilise ja empaatilise suhtluskanali kaudu, mis

vampiiridest järeltulijat ja isandat seob, pigem ärritust ja tugevat peataolekut ning adusin, et midagi on valesti.

Enne kui Nathan jõudis selgitada, kostis ülakorruselt mütsatus, millele järgnesid krõbedad vandesõnad.

Keegi on siin sees! karjatasin mõttes, mispeale Nathani käe surve andis veidi järele.

Ma tean. Sellepärast ma palusingi sul vait olla. Lähen ja uurin järele. Nathan lasi mu näost lahti ja lükkas teki kõrvale. Paksude kardinat tagant kumav valgus andis mõista, et on keskpäev, kuid Maxi korter oli kujundatud pimedaks nagu hauakamber, et seda soovimatu päikesevalguse eest kaitsta.

Ole ettevaatlik, manitsesin ma, otsekui olnuks võimalik sissetungijat kinni nabides ettevaatlik olla. Õnneks oli Nathan relvastatud.

Kurat! Ta siiski ei olnud relvastatud.

“Nathan!” sosistasin ma, et rahurikkuja mind ei kuuleks. Paraku ei kuulnud mind ka Nathan. Arvatavasti oli ta juba poolel teel trepist üles. Pööritasin silmi, ronisin voodist välja, tõmbasin jalga öösel ära võetud teksad ja möönsin, et need näevad koos siidkombineega tobedad välja. Hea, et ma ei pidanud moेतendusel osalema. Haarasin öökapisahatlist vaia. *Kas unustasid midagi?* nähvasin veresideme kaudu ja pommitasin Nathani ärritusega selle üle, et olin sunnitud mugavast voodist tõusma. Lootsin, et see varjab mu soontes vemmeldavat hirmu.

Peale pükste? nipsas ta vastu. Ta kartis ja heitis hirmu varjamiseks nalja.

Meie magamiskoht oli samas toas, kus olin elanud koos Maxiga pärast seda, kui loits, mille abil me Nathani tema isanda meelevallast vabastasime, nurjus. Ei, loits ei nurjunud. See toimis ideaalselt. Hoopis meie suhe oli nurjunud. Sellepärast olingi koos Maxiga minekut teinud, et oma katastroofilises isiklikus elus selgusele jõuda, kuid – nagu olin juba vampiiriks moondumisest saadik märganud –

üleloomulik maailm ei hakanud kellegi suhtedraamade pärast aeglasemalt pöörlema. Nathani isand Hingedeõgija oli endiselt vabades ja tegemas ponnistusi jumalaks saamise nimel, et maailm oma isiklikuks söögikünaks muuta.

Olin juba mõnda aega katusekorteris elanud, kuid ei tundnud koridore ikka veel küllalt hästi, et pimedas teed leida. Korter oli hiigelsuur ja nagu suurte elamispindade puhul tihti kombeks, leidis seal ohtralt kalleid teravate nurkadega lauakesi, millel hoiti hapraid esemeid, mis maha kukkudes kõva lärmi tekitasid. Külalistetoad asusid esimesel korrusel. Sissetungija pidi kasutama teisel korrusel asuvat peasissepääsu või kolmanda korruse katuseust. Liikusin käsikaudu mööda seinääärt ja taandusin iga kord, kui mõne maali raami või lambilüliti puudutasin. Lõin varbad vastu esimest trepiastet valusasti ära ja imestasin, miks ma ei olnud kuulnud Nathanit üles minnes komistamas ning kukkumas. Klammerdusin käsipuu külge ja hiilisin aeglaselt edasi, summutades kiusatuse müdinal üles joosta. Ülemisel trepimademel ei olnud valgust. Otsustasin kõndida nii kaua, kuni trepp otsa lõpeb.

Või kuni ma kellegagi kokku pörkan. Nathan pööras järsult ümber, kui ma talle otsa kõndisin. Ta haaras mul käsivartest, otsekui tahtnuks mind selili heita, kuid peatus, enne kui jõudsin öelda, et see olen mina. *Ära tee nii*, tõreles ta minuga veresideme kaudu.

“Vabandust,” sosistasin ma ja küünitasin pimeduses temast mööda vaatama. Olime ülemisel trepimademel. Eeskoja marmorpõrand helendas nõrgas kumas, mida tekitasid meie sääрте kõrgusel seinu ääristavad süvistatud seinavalgustid. Seda ruumi kujundades oli Maxi isand Marcus kahtlemata päevasele komistamisele mõelnud. Kahju, et ta seda ülejäänud majas ei teinud. Pimeduses liikus kellegi vari kiiresti alumiselt trepimademelt kolmanda korruse köögiukse poole.

Sin on vähemalt üks isik, nentis Nathan mornilt. Oota siin.

Ulatasin talle vaia, saatsin teda pilguga ja nuputasin, kui kaua pean ootama, enne kui võin järgneda. Ta tundis mind küllalt hästi teadmaks, et ma ei kuula sõna, aga kui ootan piisavalt kaua, siis on ta sissetungijaga ametis ega jõua mind takistada.

Köögi uks avanes ja sealt paistis valgus. Minu teada ei olnud ühelgi murdvargal kombeks tuld põlema panna. Nojah, vähemalt mitte filmides. Ent murdvargad ei tunginud ka päise päeva ajal korritesse. Kui see isend just ei teadnud, kelle juurde ta on sattunud.

Kuidas nad meid nii kiiresti leidsid? kisendas mu mõistus, kui jälgisin Nathanit ukse taha kadumas. Uks vajus kinni ja mu silmad pidid taas pimedusega kohanema. *Nii ei ole aus. Meil ei olnud üldse toibumisaega.*

Nii palju siis õiglusest. Järsku kostis karjatus, mitte Nathani oma, ja sellele järgnes pikk metalli kõlksumine. Uratus, mütsatus ja miski põrkas vastu seina. Tormasin trepist üles, süda kurgus, ja see tunne oli mulle ääretult tuttav, nagu oleksin midagi säärast juba korduvalt teinud.

Tõukasin ukse lahti. Nathani vai vedeles puhtal valgel plaatpõrandal. Köögikapi kohal olev potirest oli tühi ja suur osa selle sisust põrandal laiali. Riiul ise oli täiesti lage, otsekui oluaks sellest keegi üle visatud või lohistatud. Kui põrandal vedelevate asjade järgi otsustada, siis Nathan. Kallaletungija oli ta vastu maad surunud, mis oli vampiiriga võitleva inimese puhul suur saavutus, ja tegemist oli kahtlemata inimesega. Tundsin tema vere ja hirmu lõhna. Mees lamas Nathani rindkerel, seljalihased musta T-särgi vastas pingul. Kui otsustada V-tähe kujulise higilaigu järgi, siis oli ta väsimas. Ja kui otsustada teksapükste värvli vahelt paistva relva järgi, siis oli ta tulnud siia võitlema.

Ma teadsin, miks Nathan on kaotaja. Ta ei tahtnud inimesele viiga teha, isegi kui too ähvardas teda vigastada. Minul oli tollest inimesest ükspuha, sest ta võis olla keegi Hingedeõgija päevase